Clive Barker

Šarlatová evangelia

TEMNOSTI

Carcosa

Clive Barker

Šarlatová evangelia

Edice Temnosti
Svazek 7

THE SCARLET GOSPELS

Copyright © 2015 by Clive Barker. All rights reserved.
Překlad (translation) © Milan Žáček, 2024
Obálka (jacket illustration) © Les Edwards
Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2024

ISBN 978-80-88662-00-6 (tištěná verze)
ISBN 978-80-88662-02-0 (Epub)
ISBN 978-80-88662-03-7 (Mobi)
ISBN 978-80-88662-04-4 (Pdf)

pro Marka, bez něhož by tato kniha neexistovala

Příteli, jenž se tázal, co jest šarlat, slepec odvětil: Podoben byl zvuku trubky.

John Locke, *O lidském chápání*

Prolog

Labor Diabolus

Čechral mi vlasy, chladil tvář
jak jaro na lukách –
a bylo to jak vítání,
v něm roztával můj strach.

Samuel Taylor Coleridge, *Píseň o starém námořníku*

1

Po dlouhém tichu smrti Joseph Ragowski pozvedl hlas, a nebylo to příjemné, jak po stránce zvukové, tak naladěním.

„Jen se na sebe podívejte," zvolal, zatímco si zkoumavě prohlížel pětici mágů, jež ho probudila z bezesného spánku. „Všichni vypadáte jako mátohy!"

„Ani ty nevypadáš bůhvíjak, Joe," poznamenala Lili Saffro. „Balzamovač, co si tě vzal na paškál, ti růž a oční linky nanášel s až příliš velkým nadšením."

Ragowski zavrčel, zvedl ruku k líci a setřel si část líčidel, která měla zakrýt ohavnou sinalost způsobenou jeho násilnou smrtí. Nabalzamován byl bezpochyby v chvatu, načež ho nejbližší uložili na polici jejich rodinné hrobky na hřbitově na okraji Hamburku.

„Doufám, že jste tohle martyrium nepodstupovali jenom proto, abyste mi uštědřili pár laciných podpásovek." Ragowski se rozhlédl po proprietách, kterými byla posetá okolní podlaha. „I přesto musím smeknout. Nekromantské operace vždy žádaly puntičkářský přístup hodný fanatika."

Pro rituál N'guize, kterým mágové Ragowského vzkřísili z mrtvých, bylo zapotřebí vajec sněhobílých holubic, do nichž byla injekčně vpravena krev první dívčí menstruace a která se pak rozbíjela do jedenácti alabastrových misek rozestavených kolem nebožtíkova těla, přičemž každá z těchto misek obsahovala jiné obskurní složky. Pro tento rituál byla klíčová neposkvrněnost. Ptáci nemohli být kropenatí, krev musela být čerstvá a dva tisíce sedm set devět číslic, které byly černou křídou zapsány tak, aby začínaly pod kruhem z misek a spirálovitě se stáčely k místu, kde bylo uloženo tělo křišeného, muselo dodržet přesně dané pořadí bez mazání, přerušení nebo oprav.

„Je to tvoje práce, Elizabeth?" zeptal se Ragowski.

Nejstarší z pětice mágů, Elizabeth Kottloveová, žena, jejíž dovednosti v oboru těch nejsložitějších a nejprchavějších magických konzervačních postupů stejně nestačily na to, aby její vlastní tvář nevypadala jako tvář někoho, kdo už před desítkami let ztratil chuť k jídlu a schopnost spánku, přikývla.

„Ano. Potřebujeme tvou pomoc, Joey."

„Takhle jsi mi už dlouho neřekla," připomněl jí Ra-gowski. „Obvykle jsi mě tak oslovovala, jenom když jsi se mnou píchala. A když už jsme u toho, nechceš se mnou i teď nějak vyjebat?"

Kottloveová se chvatně rozhlédla po svých společnících – Lili Saffro, Jašáru Hejádátovi, Arnoldu Poltashovi a Theodoru Felixsonovi – a všimla si, že je Ragowského invektivy nepobavily o nic víc než ji.

„Vidím, že ani smrt nezbrousila ten tvůj uštěpačný jazyk."

„Já se poseru!" zavrčel Poltash. „Tohle je celou dobu náš problém! Bez ohledu na to, co jsme udělali, nebo neudělali, bez ohledu na to, co jsme měli, nebo neměli, na ničem z toho nezáleží!" Zavrtěl hlavou. „Kolik času jsme promarnili touhle urputnou snahou se vzájemně překonávat… když jsme mohli spolupracovat… chce se mi z toho brečet."

„Tak si breč," odbyl ho Theodore Felixson. „Já budu bojovat."

„Ano, prosím, ušetři nás svých slz, Arnolde," přidala se Lili. Jako jediná z pětice svolavatelů seděla, a to z prostého důvodu, že jí chyběla levá noha. „My všichni si přejeme, abychom mohli změnit situaci –"

„Lili, drahoušku," řekl Ragowski, „nemohl jsem si nevšimnout, že už nejsi tou ženou, kterou jsi bývala. Co máš s nohou?"

„Vlastně jsem měla kliku. Málem mě dostal, Josephe."

„On…? Chceš říct, že ho nikdo nezastavil?"

„Jsme vymírající rasa, Josephe," přisvědčil Poltash. „Hotový ohrožený druh."

„Kolik členů Kruhu je ještě naživu?" zeptal se Joseph s nenadálou naléhavostí v hlase.

Nastalo ticho, během něhož si pětice vyměňovala váhavé pohledy. Nakonec promluvila Elizabeth Kottloveová.

„Kromě nás už nikdo," vydechla s očima upřenýma na jednu z alabastrových misek a její krvavý obsah.

„Jste jen vy? Vás pět? To ne…" Z Ragowského hlasu a vystupování vyprchal veškerý sarkasmus a malicherná uštěpačnost. Ani svěží balzamovačovo líčení nedokázalo přebít hrůzu, která opanovala jeho tvář. „Jak dlouho jsem byl mrtvý?"

„Tři roky," odpověděla Elizabeth.

„To si děláte legraci. Jak je to možné? Jenom Nejvyšší kruh měl dvě stě sedmdesát jedna členů!“

„To je pravda,“ přitakal Hejádát. „A to jsou jen ti, kdo se mezi nás chtěli počítat. Nikdo neví, kolik osob eliminoval mimo Kruhy. Stovky? Tisíce?“

„A nikdo ani neví, co všechno tyhle osoby vlastnily,“ podotkla Lili Saffro. „Měli jsme poměrně důkladný soupis –“

„Ale ani ten nebyl úplný,“ přerušil ji Poltash. „Všichni přece máme své tajné majetky. Já vím, že je mám.“

„Tak… to je velká pravda,“ utrousil Felixson.

„Pět…,“ vrtěl hlavou Ragowski. „Proč jste nemohli dát hlavy dohromady a vymyslet způsob, jak ho zastavit?“

„Právě proto jsme podstoupili tohle martyrium s tvým vzkříšením,“ pronesl Hejádát. „Věř mi, nikdo z nás do toho nešel s radostí. Myslíš, že jsme se toho hajzla nepokusili chytit? Zkoušeli jsme to, a jak, kurva! Ale tenhle démon je liška podšitá –“

„A čím dál víc,“ řekla Elizabeth. „Svým způsobem bys měl být poctěn. Tebe sejmul hned na začátku, protože si nastudoval, jak se věci mají. Věděl, že jsi jediný, kdo by nás proti němu mohl sjednotit.“

„A když jsi umřel, začali jsme se hádat a ukazovat na sebe jako děti někde na školním dvoře,“ povzdechl si Poltash. „Eliminoval nás, jednoho po druhém, pohyboval se po celém světě, abychom nikdy nevěděli, kde znovu zaútočí. Spousta lidí mu padla za oběť, aniž se o tom kdokoliv dozvěděl. Zjistili jsme to pak až s odstupem, obvykle i několika měsíců. Někdy až po roce. A jen náhodou. Chtěl ses třeba s někým spojit, ale zjistil jsi, že jeho dům je prodaný nebo vyhořelý nebo zpustlý. Já jsem pár takových míst navštívil. Pamatuješ na Branderův dům na Bali? Tam jsem se vydal. A vilu doktora Biganzoliho kousek od Říma? I tam jsem zavítal. Nikde nebyla jediná stopa po vloupání. Místní měli z toho, co o Branderovi a Biganzolim v průběhu let slyšeli, tak nahnáno, že k nim nevkročili,

i když bylo nad slunce jasnější, že v jejich domech nikdo nepřebývá."

„Co jsi tam našel?" zeptal se Ragowski.

Poltash vytáhl krabičku cigaret a jednu si začal připalovat. Třásly se mu ruce a Elizabeth Kottloveová mu musela prsty třímající zapalovač přidržet.

„Všechno, co mělo nějakou magickou hodnotu, zmizelo. Branderovy pratexty, Biganzoliho sbírka vatikánských *Apokryfů*. Pryč bylo všechno do poslední sebebanálnější rouhavé brožurky. Police zely prázdnotou. Bylo zřejmé, že Brander se vzpíral. V kuchyni byla spousta krve, zrovna tam –"

„Opravdu to všechno musíme teď probírat?" zeptal se Hejádát. „Všichni víme, jak tahle vyprávění končí."

„Vytrhli jste mě ze spárů vítané smrti, abych pomohl spasit vaše duše," namítl Ragowski, „takže byste mě teď aspoň mohli nechat, abych si vyslechl související fakta. Arnolde, pokračuj."

„No, krev byla stará. A bylo jí tam moře. Zaschla před mnoha a mnoha měsíci."

„U Biganzoliho to bylo stejné?" zeptal se Ragowski.

„Když jsem byl u Biganzoliho, dům byl pořád neprodyšně uzavřený. Rolety stažené a dveře zamčené, jako by Biganzoli odjel na dlouhou dovolenou, jenže on byl pořád uvnitř. Našel jsem ho v pracovně. Tam… panebože, Josephe, visel ze stropu na řetězech zakončených háky, které měl zaklesnuté v kůži. A uvnitř bylo strašné horko. Odhadoval jsem, že v tom suchém horku byl mrtvý nejméně půl roku. Měl dočista scvrklé tělo. Ale výraz v jeho tváři… možná se mu při všem tom sesychání jen takhle odtáhla kůže od úst, jenže… přisámbůh, vypadal, jako by umřel s křikem na rtech."

Ragowski si prohlížel tváře před sebou. „Takže zatímco jste vy mezi sebou vedli soukromé války kvůli milenkám a milencům, tenhle démon utínal životy a drancoval mysli těch nejsofistikovanějších mágů tohoto světa?"

„Mám-li to říct stručně a jasně, tak ano," přisvědčil Poltash.

„Proč? O co mu jde? Zjistili jste aspoň tohle?"

„Myslíme si, že o to, oč jde i nám," řekl Felixson. „O získání a uchování moci. A nevzal jenom naše úmluvy, svitky a grimoáry. Sebral i všechna roucha, všechny talismany, všechny amulety –"

„Mlč," ozval se najednou Ragowski. „Poslouchejte."

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho a potom se kdesi v dálce potichu rozhlaholil umíráček.

„Ach, Bože," vydechla Lili. „Je to jeho zvon."

Mrtvý muž se rozesmál.

„Našel si vás."

2

Shromážděná společnost, s výjimkou již jednou zesnulého Ragowského, okamžitě uvolnila stavidla modlitbám, námitkám a prosbám, přičemž žádné dva takové ohlasy nezazněly ve stejném jazyce.

„Děkuji vám, přátelé, za tento dar druhého života," řekl Ragowski. „Jen málokomu se naskytne to potěšení zemřít dvakrát, zvláště pak rukou jednoho popravčího."

Vykročil z rakve, špičkou nohy převrátil první z alabastrových misek a proti směru hodinových ručiček se takto začal vypořádávat s celým nekromantským kruhem. Na podlaze se za ním rozlévaly žloutky a bílky rozbitých vajec, menstruační krev, jakož i ostatní ingredience z misek, každá kombinace jiná a specifická, ale zároveň nedílná součást rituálu N'guize. Jedna miska se delší dobu kutálela po okraji, divoce se kolébala, až narazila do stěny mauzolea.

„To bylo přímo dětinské," podotkla Elizabeth Kottloveová.

„Dobrý Bože," zaúpěl Poltash. „Ten zvon řinčí čím dál hlasitěji."

„Usmířili jsme se, abychom od tebe získali pomoc a ochránili se," zakřičel Felixson. „Kapitulace přece nemůže být naše jediná volba! To nepřijmu."

„Usmířili jste se příliš pozdě," opáčil Ragowski a přitom dupl a rozbité misky rozdrtil na prach. „Možná že kdyby vás bylo padesát a všichni jste měli vaše vědomosti, nějaká naděje by vám kynula. Ale za dané situace čelíte početní převaze."

„Čelíme převaze? Chceš říct, že má nějaké zmocněnce?" zeptal se Hejádát.

„Pane na nebi! Může za to mlha smrti, nebo všechny ty uplynulé roky? Upřímně si nevzpomínám, že byste bývali až takhle hloupí. Démon vstřebal znalosti bezpočtu myslí. Ten žádnou výpomoc nepotřebuje. Neexistuje žádné zaklínadlo, které by ho dokázalo zastavit."

„To nemůže být pravda!" zařval Felixson.

„Jsem si jistý, že stejně beznadějný výrok bych sám pronesl před třemi lety, ale to bylo před mým předčasným skonem, bratře Theodore."

„Měli bychom se rozptýlit!" vyhrkl Hejádát. „Každý do jiného směru. Já zamířím do Paříže –"

„Ty mě neposloucháš, Jašáre," opáčil Ragowski. „Na to už je pozdě. Před ním se nikam neschováte. Sám jsem toho důkazem."

„Máš pravdu," řekl Hejádát. „Paříž je až moc zřejmá. Takže nějaké odlehlejší místo –"

Zatímco Hejádát v panice spřádal plány, Elizabeth Kottloveová, která se už zjevně smířila s realitou situace, v níž se ocitla, využila času, aby s Ragowským neformálně prohodila několik vět.

„Tvoje tělo prý našli ve Femestrionově chrámu. To mi na tebe přišlo jako zvláštní místo, Josephe. To tě tam dopravil on?"

Ragowski se zarazil, chvíli se na ni díval a pak řekl: „Ne. Ve skutečnosti to byla moje skrýš. Za oltářem tam byla

místnost. Místnůstka. Temná. Myslel… myslel jsem, že jsem tam v bezpečí."

„A stejně tě našel."

Ragowski přikývl. Potom, jakkoliv nenuceně chtěl působit, byť jim tak rozhodně nepřipadal, se zeptal: „Jak jsem vypadal?"

„Já u toho nebyla, ale slyšela jsem, že příšerně. V té tvojí maličké zašívárně tě zanechal propíchaného háky."

„Řekl jsi mu, kde přechováváš všechny rukopisy?" zeptal se Poltash.

„S hákem a řetězem protaženými prdelí, aby mi do střev stahovaly žaludek? Ano, Arnolde, tohle jsem mu řekl. Pištěl jsem jako krysa v pasti. A pak mě tam nechal, aby mi řetěz pomalu kuchal vnitřnosti, vydal se ke mně domů a přinesl si všechno, co jsem měl ukryté. Tou dobou už jsem chtěl zemřít tak zoufale, že si pamatuju, jak jsem ho úpěnlivě prosil, aby mě zabil. Poskytl jsem mu informace, o které ani nežádal. Toužil jsem jedině po smrti. Té jsem se nakonec dočkal a nikdy v životě jsem nebyl za nic vděčnější."

„Panenko skákavá!" zařval Felixson. „Jen se na sebe podívejte, s jakým zaujetím posloucháte ty jeho žvásty! Toho hajzla jsme vzkřísili, abysme se dostali k odpovědím, ne aby nám tady vyprávěl svoje podělaný hororový historky!"

„Tak vy chcete odpovědi?!" štěkl Ragowski. „Tak jo. Popadněte papír a sepište místa výskytu úplně všech grimoárů, příruček a artefaktů moci, které jsou ve vašem vlastnictví. Všeho, co máte. Ty informace z vás vypáčí tak či tak, dřív nebo později. Lili, ty vlastníš jediný známý výtisk Sandereggerových *Ukrutností*, je to tak?"

„Možná."

„Do prdele, ženská!" obořil se na ni Poltash. „Vždyť se nám snaží pomoct!"

„Ano, vlastním je," přiznala Lili Saffro. „Jsou v sejfu zakopaném pod matčinou rakví."

„Tak to zapište. Adresu hřbitova. Umístění hrobu. Jestli bude třeba, přikreslete i detailní plánek. Co nejvíc mu to

usnadněte, krucinál, a doufejte, že vám tuhle laskavost oplatí."

„Já nemám papír," vyjekl Hejádát o oktávu vyšším, chlapeckým hlasem, v němž zničehonic zazníval nelíčený strach. „Dejte mi někdo kus papíru!"

„Na." Elizabeth vytrhla stránku z adresáře, který chvatně vylovila z kapsy.

Poltash zběsile psal na obálku, kterou připlácl k mramorové stěně mauzolea, a prohodil: „Stejně nechápu, jak mu to může zabránit, aby se nám povrtal v mozku."

„Ono mu to v ničem nezabrání, Arnolde. Jde pouze o výraz pokory. Něčeho, k čemu se nikdo z nás za života nějak zvlášť neuchyloval. Ale může to mít určitý vliv, i když samozřejmě nic nezaručuju."

„Ach, Bože!" zaúpěl Hejádát. „Tamhle v těch škvírách vidím nějaký světlo."

Mágové vzhlédli od psaní, aby se podívali, o čem to mluví.

Na opačném konci mauzolea se z úzkých štěrbin mezi mramorovými bloky rozlévaly první paprsky studeného modrého světla.

„Každým okamžikem nás poctí návštěvou," řekl Ragowski. „Elizabeth?"

„Josephe?" opáčila, aniž vzhlédla od horečného čmárání.

„Budeš tak hodná a propustíš mě?"

„Za minutku. Jenom to dopíšu."

„Propusť mě, krucinál! Já tu nechci být, až přijde. Ten jeho příšerný ksicht už nechci nikdy vidět!"

„Trpělivost, Josephe," chlácholil ho Poltash. „Jen se řídíme tvojí radou."

„Vraťte mi někdo moji smrt! Tímhle si už nemůžu znovu projít! To by neměl nikdo!"

K sílícímu světlu zpoza stěny mauzolea se přidalo skřípání, jak se z ní ve výšce hlavy pomalu vysunoval jeden z obřích mramorových kvádrů. Když vyčníval asi pětadvacet centimetrů, do pohybu se dal druhý blok, o něco níže a nalevo od toho prvního. A za několik vteřin

následoval třetí, tentokrát vpravo nad prvním. Třpytivé stříbřitě modré paprsky, které stály na počátku pozvolné destrukce, se už objevovaly všude, kde našly příhodnou skulinu.

Ragowski, rozzuřený lhostejností svých vzkřísitelů, se opět pustil do ničení nekromantského díla Elizabeth Kottloveové. Sbíral alabastrové misky a házel je po vysouvající se stěně. Pak ze sebe strhl sako, v němž byl pohřben, padl na kolena a smazával jím číslice, které Elizabeth v místnosti zapsala do dokonalé spirály. Ač byl mrtvý, na čele se mu při drhnutí objevovaly kapky jakési tekutiny. Šlo o tmavou a hustou kapalinu, která se mu slévala v obočích a potom pleskala na podlahu; směsici balzamovací tekutiny a kdovíjakého pozůstatku jeho vlastních zkažených šťáv. Nicméně jeho úsilí zvrátit proces vzkříšení se začínalo vyplácet. Z prstů rukou i nohou se mu do končetin zvolna rozlévala vytoužená necitlivost, za očima a v dutinách se kumulovala jakási převažující tíha, když na požadavky přitažlivosti zareagoval polotekutý obsah jeho lebky.

Letmo si všiml, že pětice mágů svým zběsilým škrábáním připomíná studenty, kteří se před blížícím se zazvoněním horečně snaží dopsat životně důležitý test. Jejich počínání se ovšem lišilo v tom, že případný nezdar bude mít mnohem horší dopad než jen špatnou klasifikaci. Ragowski pak pohledem sklouzl ke stěně, kde bylo v pohybu už šest kvádrů. První z mramorových kusů pod drtivým tlakem z druhé strany zcela vyklouzl a zřítil se na podlahu. Z otvoru se do celé místnosti rozlilo ledové světlo, jež zbytnělo prachem vzedmutým po dopadu vydloubnutého bloku, a ozářilo protilehlou stěnu. Druhý blok následoval vzápětí.

Theodore Felixson se při psaní začal hlasitě modlit, přičemž božstvo, jemuž modlitbu adresoval, zůstávalo příhodně nejednoznačné.

„Tvá je moc,

Tvůj je soud.
Přijmi moji duši, pane,
Dej jí tvar a použij ji.
Já jsem slabý, pane.
Já mám strach –“

„Dalšího pána tady nepotřebujeme,“ namítla Elizabeth. „Potřebujeme bohyni.“ Nato přišla se svou vlastní prosbou…

„Ty máš ňadra medová, Neetho,
nazvi mne dcerou svou, a já budu sát –“

… zatímco Felixson pokračoval v modlitbě.

„Ušetři mne, pane,
strachu a tmy.
Drž mne pevně
na svém srdci, pane –“

Hejádát tento souboj suplik přerušil rykem, jaký mohl spustit pouze člověk jeho výrazných proporcí.

„V životě jsem neslyšel něco tak pokryteckého! Kdy jste vy dva věřili v něco kromě své vlastní chamtivosti? Jestli vás ten démon slyší, musí se za břicho popadat.“

„To jsi na omylu,“ ozvalo se z místa, odkud se rozlévalo chladné světlo. Slova, byť sama o sobě nepříliš zajímavá, jako by prohlubovala zkázu stěny. Se skřípěním se z ní začaly sunout další tři bloky, přičemž další dva mezitím vypadly a přidaly se k suti, jež se shromažďovala na podlaze mauzolea.

Dosud nespatřený mluvčí pokračoval v promluvě k mágům hlasem rezonujícím ledovou strohostí, vedle níž ostré modré světlo působilo až tropickým dojmem.

„Cítím zahnívající maso,“ pravil démon. „Ale s vůní oživení. Někdo tady křísí nebožtíky.“

Na podlahu dopadly další bloky. Ve stěně už zela díra dost velká na to, aby jí prošel člověk nemalého vzrůstu, pokud

by spodní třetina otvoru nebyla zatarasená hromadou suti. Ovšem pro tvora, který se právě chystal vstoupit do síně, tato překážka nepředstavovala větší obtíž.

„Ovat Porak," pronesl. Příkaz se okamžitě vyplnil. Suť, která mu bedlivě naslouchala, se v mžiku rozdělila. Dokonce se před ním pročistil vzduch, neboť se mu po jeho slovech vytratil z cesty betonový prach.

A tak, aniž čelil jakékoliv překážce, se mezi šestici přítomných mágů vmísil i cenobita. Byl vysoký a vypadal téměř přesně jako v kompendiích významných démonů, které bedlivě zkoumali mágové v marné snaze nalézt u této bytosti alespoň nějaký náznak slabosti. Nic takového samozřejmě neobjevili. Když však před ně nyní naživo předstoupil, obestíral jeho bytost nezpochybnitelný prvek lidskosti, fluidum muže, kterým býval předtím, než na něm byly vykonány obludné zákroky jeho řádu. Měl v podstatě bílou kůži, bezvlasou hlavu rituálně zjizvenou hlubokými rýhami, jež na ní ubíhaly jak ve svislém, tak ve vodorovném směru, přičemž v každém křížení byl do bezkrevné kůže a do kosti pod ní zatlučený hřebík. Možná se kdysi tyto hřebíky leskly, ale léty zašly. Přesto se vyznačovaly jistou elegancí, kterou podtrhával způsob, jakým démon vypínal hlavu, jako by na svět pohlížel s výrazem poněkud znavené shovívavosti. Ať pro tyto své poslední oběti plánoval jakákoliv muka – a v souvislosti s bolestí a jejími mechanismy disponoval znalostmi, které by samotné inkvizitory postavily na roveň školních šikanistů –, hned by je o celý řád zintenzivnil, kdyby se ho kdokoliv z nich opovážil počastovat onou neuctivou přezdívkou – Pinhead –, jejíž původ se dávno ztratil v mlhách tvrzení a protitvrzení.

Pokud šlo o zbytek jeho vzezření, víceméně se shodovalo s tím, co už tisíce let zobrazovaly lepty a dřevoryty katalogů démonických stvoření: černý háv, jehož lem se otíral o podlahu; plošky sedřené, obnažené svaloviny poseté krůpějemi krve; kůže pevně propletená s látkou jeho oděvu. Neustále se vedly debaty, zda ona zatracená duše, jež nyní

nosí tuto masku bolesti a s ní související svršky, je jeden člověk, který prožil řadu lidských životů, nebo zda řád ony okázalé jizvy a hřebíky přenese na novou duši, jen co namáhavá pokušení vysílí svého aktuálního nositele. U démona, jenž před mágy nyní povstal, by se zcela jistě našly důkazy pro obě přesvědčení.

Vypadal jako bytost, která žila příliš dlouho; oči měl zasazené ve zhmožděných důlcích, kráčel pevně, ale pomalu. Nicméně nástroje, jež mu visely z opasku – amputační pilka, trepanační kolovrátek, malé dláto a tři stříbrné stříkačky –, byly, stejně jako kroužková zástěra hodná zaměstnance jatek, zalité krví a dokládaly, že ani tělesné vyčerpání mu zjevně nebrání osobně přiložit ruku k dílu, pokud jde o praktickou stránku působení bolesti.

Přinášel s sebou rovněž hmyz; vypasené modročerné mouchy v množství tisíců exemplářů. Řada z nich mu bzučela kolem pasu a přistávala na nástrojích, aby se přiživila na vlhkých lidských tkáních. Byly čtyřikrát nebo pětkrát větší než běžné pozemské mouchy a vytvářely úporný hluk, jenž se rozléhal celým prostorem mauzolea.

Démon zastavil a pohlédl na Ragowského s výrazem jakéhosi zvláštního zaujetí.

„Josephe Ragowski," pronesl cenobita. „Trpěl jsi nádherně. Ale zemřel jsi příliš brzy. Těší mě, že tě zde vidím opět stát."

Ragowski strnul. „Učiň to nejhorší, démone."

„Podruhé ti drancovat mysl nemám zapotřebí." Nově příchozí se otočil k pěti dalším roztřeseným mágům. „Pochytat jsem přišel tuhle pětku. Spíše proto, abych vše uzavřel, než že bych doufal v nějaké další odhalení. Magické sféry jsem zbrázdil křížem krážem. Prozkoumávám je po nejzazší meze a jen zřídka, opravdu jen velmi zřídka vydoluji myšlenky vskutku originálního myslitele. Pokud, jak praví Whitehead, je veškerá filozofie pouze komentář k Platónovi, pak veškerá magie je pouze komentář ke dvanácti velkým textům. Textům, které jsou již v mém držení."

Lili Saffro krátce po začátku démonovy promluvy začala hyperventilovat a nyní sáhla do kabelky, v níž začala po něčem zběsile šátrat.

„Moje prášky. Ach, Bože, *Bože*, kde mám prášky?“

V pohnutí se jí jeden konec kabelky vysmekl z ruky a vše, co v ní bylo, se vysypalo na podlahu. Lili padla na kolena, chmátla po lahvičce, léky vyklepala, a aniž věnovala pozornost čemukoliv jinému, vecpala si je do úst. Velké bílé tablety pak rozžvýkala a spolkla jako bonbony. S rukou na hrudi zůstala klečet na podlaze a zhluboka dýchala. Nato se ozval Felixson, jako by k jejímu panickému výbuchu vůbec nedošlo.

„Já mám čtyři sejfy,“ prozradil démonovi. „Zapsal jsem, kde se dají nalézt, a připsal jsem i přístupové kódy. Pokud by to pro vás bylo příliš namáhavé, sám vám je přinesu. Nebo byste mě mohl doprovodit. Mám velký dům. Mohl by se vám líbit. Stál mě osmnáct milionů dolarů. Je váš. Vy a vaši bratři jste v něm vítáni.“

„Mí bratři?“ podivil se cenobita.

„Omlouvám se. V řádu máte i sestry. Na ty jsem zapomněl. Jsem přesvědčen, že vlastním dost děl, abyste se podělili. Vím, že jste řekl, že máte k dispozici všechny magické texty, ale mám několik vynikajících prvních vydání. Povětšinou v téměř intaktním stavu.“

Než na jeho slova stačil démon zareagovat, promluvil Hejádát: „Vaše Lordstvo. Nebo Vaše Milosti? Či spíše Vaše Svatosti –“

„Pane.“

„Jako… jako bych byl pes?“ zeptal se Hejádát.

„Jistě,“ odpověděl mu Felixson, který se chtěl démonovi vlísat za každou cenu. „Když říká, že jsme psi, tak jsme psi.“

„Správně,“ přitakal démon. „Ale mluvit je snadné. Lehni, pse!“

Felixson chvíli čekal, doufal, že šlo jen o bezděčně pronesenou poznámku. Ale nebylo tomu tak.

„Řekl jsem ‚lehni!‘“ zopakoval důrazněji cenobita.

Felixson se začal spouštět na kolena. Démon pokračoval:

„A vysvléct. Psi přece nechodí oblečení."

„Ach… ano. Jistě. Donaha, jak jinak." Felixson se jal svlékat.

„Ty," démon bledým prstem ukázal na Elizabeth. „Elizabeth Kottloveová. Buď jeho fena. Takže také donaha a na všechny čtyři." Oslovená si bez dalšího ponoukání začala rozepínat blůzku, ale cenobita ještě zavrčel: „Počkej." Vykročil k ní, přičemž se z něj od hodování na krvavých sraženinách zvedla hejna much. Elizabeth ucukla, ale démon jenom natáhl ruku a položil jí dlaň na podbřišek.

„Kolik jsi už měla potratů, ženo? Napočítal jsem jich teď jedenáct."

„To-to je pravda," zakoktala Elizabeth.

„Většina děloh by takové drsné zacházení nepřežila." Zaťal pěst a Elizabeth slabě hekla. „Ale i přes tak pokročilý věk mohu tvému těžce zkoušenému lůnu dopřát schopnost splnit to, k čemu bylo stvořeno –"

„Ne," hlesla Elizabeth spíše nevěřícně než odmítavě. „To snad ne."

„Dítě tu bude co nevidět."

Elizabeth se nedostávalo slov. Na démona zůstala civět, jako by ho mohla přimět, aby se nad ní slitoval.

„Teď buď hodná fena a padni na všechny čtyři," vyzval ji.

„Smím něco říct?" zeptal se Poltash.

„Můžeš to zkusit."

„Já… já bych vám mohl být hodně užitečný. Chci říct, že okruh mého vlivu sahá až do Washingtonu."

„Co nabízíš?"

„Chci jen říct, že na vysokých místech je tam řada lidí, kteří za své postavení vděčí mojí maličkosti. Jediným telefonátem bych mohl zařídit, aby podléhali vaší autoritě. Připouštím, že nejde o žádnou kouzelnou moc, ale zdá se, že ohledně té jste své potřeby již naplnil."

„Co žádáš na oplátku?"

„Pouze život. Jen uveďte jména z Washingtonu, která byste potřeboval mít pod palcem, a já už se o to postarám."

Cenobita neodpovídal. Veškerou jeho pozornost poutal pohled na Felixsona, který před ním stál jen ve spodním

prádle, a na Elizabeth vedle něj, jež si dosud uchovávala cudnost.

„Řekl jsem ‚donaha!'" štěkl démon. „Oba. Podívej se na svoje břicho, Elizabeth. Jak se ti zvětšuje! A co ta vyčerpaná prsa? Jak teď vypadají?" Stáhl z ní zbytky blůzky i podprsenku, kterou měla pod ní. Vyschlé vaky někdejších ňader se vskutku zvolna nalévaly. „Jedno plození ještě zvládneš. A tentokrát ti z dělohy nikdo nic škrábat nebude."

„Co si myslíte o mé nabídce?" zeptal se Poltash ve snaze přitáhnout k sobě démonův zrak.

Ale než stačil cenobita odpovědět, ozval se Hejádát. „Je to lhář!" ukázal na Poltashe. „Ten spíš hádá z ruky, než aby někomu radil."

„Drž tu svou podělanou hubu, Hejádáte!" okřikl ho Poltash.

Hejádát ale pokračoval: „S jistotou vím, že Washington dává přednost té ženské, co si říká Sidikaro."

„Ano, na tu se rozpomínám," poklepal si na spánek démon.

„A tlumočíte to dál příslušníkům vašeho řádu, je to tak?" zajímalo Hejádáta.

„Myslíš?"

„Ostatní členové vašeho řádu přece –"

„Se mnou nemají co do činění."

Hejádát zesinal. Najednou mu to došlo. „Vy jednáte na vlastní pěst."

Jeho prozření přerušil sten, který se vydral z hrdla Elizabeth Kottloveové, nyní už na všech čtyřech vedle cenobitova druhého psa, Theodora Felixsona. Břicho a prsa měla kulatá a zralá; vliv cenobity byl tak mocný, že jí z bradavek dokonce začalo vytékat mléko.

„Nedopusť, aby přišlo nazmar," prohodil démon k Felixsonovi. „Obličej k podlaze a všechno slízat!"

Když se Felixson poslušně sehnul, aby mu vyhověl, Poltash, který ve svůj návrh zjevně ztratil veškerou víru, zběsile vyrazil ke dveřím. K prahu mu zbývaly dva kroky, když se cenobita ohlédl směrem, kterým přišel. Z prostoru

za stěnou vyrazilo něco třpytivého a hadovitého, přilétlo to do síně a zachytilo Poltashe za zátylek. Vzápětí ho následovaly další tři záblesky – řetězy, všechny zakončené háky velkými tak, že by se s nimi daly chytat žraloci. Poltashovi se ovinuly kolem krku, hrudi a pasu.

Mág zařval bolestí. Pekelný kněz se do zvuku, který se vydral z Poltashova hrdla, zaposlouchal s pozorností znalce.

„Ječivý a laciný. Od někoho, kdo vydržel tak dlouho, jsem očekával lepší výkon."

Řetězy sebou škubly do třech různých směrů a v mžiku Poltashe roztřetily. Mág tam ještě chvilku omráčeně stál, pak se mu ale z krku skutálela hlava a s odporným plesknutím dopadla na podlahu mauzolea. O několik vteřin později se podobně zachovalo jeho tělo, z jehož útrob se v obláčku páry vyvalily střeva a žaludek i s napůl stráveným obsahem. Démon pozvedl hlavu a nadechl se, aby nasál uvolněné aroma.

„To už je lepší."

Po jeho sotva postřehnutelném gestu se řetězy, které ukončily Poltashův život, na podlaze zaškubaly jako živí hadi, vyplazily se po dveřích ke klice a pevně se kolem ní omotaly. Jakmile se utáhly, dovřely tím dveře. Každý řetěz pak pozvedl konec s hákem, vypadaly jako trojice kober připravených k útoku, odhodlaných odradit přítomné od jakéhokoliv dalšího pokusu o útěk.

3

„Některé věci je lepší dělat v soukromí, nemyslíš, Josephe? Pamatuješ, jak to mezi námi bylo? Nabízel ses mi jako osobní asistent. A pak ses posral strachy."

„Copak tě tohle všechno ještě ani trochu neunavuje?" opáčil Ragowski. „Kolik utrpení musíš způsobit, než

přestane naplňovat tuhle tvoji ubohou, odpornou potřebu?“

„Každému, co jeho jest. Ty sám sis prošel fází, kdy by ses nedotkl dívky starší třinácti let.“

„Tak uděláš to už?“ zeptal se Ragowski.

„Co nevidět. Jsi poslední. Po tobě nebudou následovat žádné další hry. Jen válka.“

„Válka?“ podivil se Ragowski. „Vždyť tu nebudeš mít s kým bojovat.“

„Vidím, že ani smrt tě nepřivedla k zmoudření, Josephe. Opravdu sis myslel, že toto všechno se týkalo té vaší ubohé tajné společnosti?“

„A čeho tedy?“ zeptal se Hejádát. „Jestli mám umřít, rád bych znal důvod!“

Démon se otočil a Hejádát se zadíval do zářivé tmy jeho očí. Jakoby v odpověď na Hejádátovu otázku vyprskl cenobita směrem k otevřené stěně jediné slovo. K Jašáru Hejádátovi vyletělo dvacet háků, každý z nich následovaný blyštivým řetězem, a zasáhly ho do nejrůznějších částí těla – do úst, krku, hrudi, rozkroku, nohou, chodidel a rukou. Cenobita pomíjel mučení a výslech a přecházel rovnou k popravě. Hejádát, ztracený v agónii, se zmohl jenom na nesrozumitelné blábolení, zatímco se háky neúprosně zarývaly stále hlouběji do jeho stošedesátikilového těla. Bylo těžké pochopit, co se přes všechny ty hleny a slzy snaží sdělit, ale nejspíš vypočítával knihy ve své soukromé sbírce, jako by doufal, že se mu na poslední chvíli podaří s netvorem uzavřít dohodu.

„… *Zvia-Kiszorr Dialo*… poslední, co existuje… z Ghaffa-riho *Nullll*…“

Cenobita potom do hry přivolal sedm dalších řetězů, které se objevily prakticky okamžitě a Hejádáta obkroužily ze všech stran. Zahákly se do jeho třesoucího se těla a utáhly natolik pevně, že se tlouštíkovi rozlilo sádlo i z mezer mezi jednotlivými rezavými články.

Lili se odsouvala do kouta a dlaněmi si zakrývala obličej. Ostatní, dokonce i Elizabeth Kottloveová, která se už zdála být snad v osmém měsíci těhotenství, ač do ní Felixson

nepřestával zezadu intenzivně přirážet, na neustále vzlykajícího a jektajícího Hejádáta upírali nevěřícný pohled. Do tlustého těla se už zakleslo všech sedmadvacet řetězů.

„... Mauzephova *Jména... J-j-jména... pekelných území...*“

Cenobita zašeptal další pokyn a řetězy se ještě více utáhly a z několika směrů začaly Hejádátem škubat. Ale on, kosti a tkáně vystavené nesnesitelnému tlaku, dál vypočítával své poklady.

„... ach, Bože... Lampeho *Symfonie... S-s-symfonie smrti...* Romeo Refra... Romeo Refra a jeho...“

„*Žlutá noc*,“ pomohl mu Ragowski. Hejádátovu mučení přihlížel s odtažitostí, jakou mohl cítit pouze už jednou mrtvý člověk.

„... ano... a také...,“ pokračoval Hejádát, tím však skončil, neboť teprve teď pochopil, co se s ním děje. Vypustil proud úpěnlivých proseb, jež byly tím hlasitější, čím víc bylo jeho tělo vystavováno protichůdným požadavkům háků. Nakonec už tlaku odolávat nedokázal. Začala se mu trhat kůže a on sebou začal divoce házet, přičemž jeho poslední srozumitelná slova – jeho prosby – přebilo trhané vytí bolesti.

Nejdřív podlehlo jeho břicho. Tam se hák zaryl obzvláště hluboko. Vytrhl klín bledě žlutého tuku, široký asi pětadvacet centimetrů, a spolu s ním i kus hlouběji položené svaloviny. Následovala prsa; kůže a tuk, potom krev.

Stupňujícímu se představení už přes roztažené prsty přihlížela i Lili. Hák v Hejádátově levé noze se zaklesl za holenní kost a zlomil ji s křupnutím, jež bylo slyšet i přes tlouštíkovy výkřiky. Uši mu odlétly od hlavy i s kusy okolní kůže, a když se mu háky vyprostily ze zad, bylo zřejmé, že zpřelámaly obě lopatky.

Ale i navzdory zmítání, křiku a lesklému tratolišti černé krve, které se rozlévalo pod Hejádátovým tělem a bylo už tak velké, že olizovalo lem cenobitova hávu, démon nebyl spokojený. Vydal nové pokyny, k čemuž využil jeden z nejstarších magických úskoků: Teufelssprache.

Po šeptem vydaném příkazu k obnažené kůži a tuku Hejádátovy hrudi a břicha přilétly tři nové háky, větší než všechno, co ho doposud zasáhlo; hrany i hrot ostré jako skalpel. Do tkání zajely jako po másle.

Zásah jednoho z nich měl okamžitý účinek; proklál levou plíci. Hejádát ustal v řevu a začal lapat po dechu. Jeho zmítání se proměnilo v zoufalé křeče.

„Dodělej ho, měj slitování," řekl Ragowski.

Cenobita se ke své oběti otočil zády a na Ragowského se zadíval. Z jeho studeného pohledu, v němž nebylo ani špetky života, mágovi na oživeném těle naskočila husí kůže.

„Hejádát byl ten poslední, kdo se mi opovážil něco přikazovat. Udělal bys dobře, kdyby ses nevydával v jeho stopách."

Ragowski si uvědomil – kupodivu i poté, co na něm ulpěla ruka smrti –, že se vypočítavého démona stále bojí. Zhluboka se nadechl a sebral veškerou odvahu.

„Co se nám tu snažíš dokázat? Myslíš si, že pokud těmi nejhoršími myslitelnými způsoby zabiješ dostatečně velké množství lidí, dají ti jméno Šílenec nebo Řezník? Ono je jedno, kolik ohavných mučení vymyslíš. Vždycky budeš Pinhead."

Vzduch znehybněl. Cenobita vyšpulil ret. Bleskovým pohybem vymrštil k Ragowskému ruku, popadl mrtvého muže pod vyžilým krkem a přitáhl si ho k sobě.

Aniž z Ragowského byť jen na okamžik spustil svůj temný pohled, démon z opasku odepnul kolovrátek, palcem ho uvedl do pohybu a přiložil Ragowskému doprostřed čela. Do mágovy lebky vystřelil vrták a zase se zatáhl.

„Pinhead," zopakoval neohroženě Ragowski.

Cenobita neodpověděl. Trepanační nástroj si opět zavěsil na opasek, vsunul si prsty do úst a zašátral v nich po něčem, co tam měl zaklesnuté. Jakmile to nahmatal, objekt vytáhl – drobnou kluzkou zčernalou hrudku podobnou nemocnému zubu. Prsty znovu přiložil k otvoru

v Ragowského čele, hrudku do něj vsunul a současně s tím pustil starcův krk.

„Předpokládám, že bude brzo po mně," zavrčel Ragowski. „Ovšem abych parafrázoval Churchilla, já sice budu ráno mrtvý, ale ty budeš pořád Pinhead."

Cenobita už se k němu otočil zády. Háky, které znehybňovaly Hejádáta, zjevně čekaly, až k nim jejich pán znovu upře pozornost, aby mohly předvést svůj mistrovský kus. A teď, s požehnáním cenobitova pohledu, ukázaly, co dokážou.

Démonova oblíbená zbraň, kterou si láskyplně pojmenoval Rybářský háček, spočívala na konci řetězu upevněného ve stropě. Teď háček zničehonic protrhl patro Hejádátovy ústní dutiny a vyzvedl celé tělo z podlahy. Jen co cenobitův pohled padl na rezavé a krví zalité články, jedna exploze následovala druhou. Vedví se roztrhly Hejádátovy ruce a stejně dopadla i jeho chodidla. Objemná stehna se rozpárala od rozkroku po kolena. O kůži rázem přišel obličej a tři háky zaseklé hluboko v hrudním koši a břiše současně vyškubly srdce, plíce a další vnitřní orgány. Svět bezpochyby nikdy nezažil rychlejší pitvu.

Když háky splnily svůj úkol, protáhly kusy Hejádátova těla, které na nich dosud ulpívaly, kalužemi krve zpátky k místům, odkud vystřelily. Nezatáhl se pouze jediný, Rybářský háček, na němž se pomalu pohupovala prázdná a nyní mnohem lehčí mrtvola Jašára Hejádáta, které se bezděčně otvírala a zavírala chlopeň zplihlého břicha nablýskaná tukem.

„Dnes v noci byly všechny ohňostroje zase rudé," poznamenal cenobita, jako by ho celá záležitost nudila.

Felixson, který se celou dobu nepřestával pářit, vyklouzl z Elizabeth Kottloveové, aby se odtáhl od rozlévající se krve. Ve snaze něčeho se chytit sáhl do jakési měkké hmoty. Otočil hlavu a spadla mu brada.

„Lili...," vydralo se mu z hrdla.

Démon také natočil hlavu, aby zjistil, na co Felixson pohlédl. Byla to Lili Saffro. Podívaná na Hejádátovu

surovou vraždu na ni byla zjevně příliš. Ležela bezvládně zhroucená u protější stěny. Byla mrtvá. Tvář jí křivil vyděšený výraz a rukama si stále svírala hruď.

„Ukončeme to," prohlásil démon a obrátil se k trojici zbylých mágů. „Ty, Felixsone."

Nahý muž byl potřísněný hleny a slzami. „Já?"

„Role psa ti jde skvěle. Měl bych pro tebe práci. Počkej na mě v chodbě."

Felixsona nemusel dvakrát pobízet. Mág si otřel nos, uposlechl démonova pokynu a vyrazil ke dveřím. Byť se měl zcela nahý vydat do pekla v patách bytosti, která zabila téměř všechny jeho přátele a známé, byl za svůj úděl rád.

Vlastně tak rád, že když probíhal zubatými dveřmi ve stěně mauzolea, aby za nimi vyčkal příchodu svého nového pána, už se ani jednou neohlédl. Na chodbě se vydal dostatečně daleko, aby měl jistotu, že neuslyší řev svých druhů, pak si u drolící se stěny přidřepl a dal se do pláče.

4

„Co je to se mnou?" zeptal se Ragowski.

„Jsi nakažen mým maličkým sourozencem, Josephe. Červíčkem vytvořeným z kousku mého těla. Přenesl jsem ho z kolébky vedle mé dásně do otvoru ve tvé lebce. Je plný titěrných vajíček, která k vylíhnutí potřebují pouze přítomnost teplé a měkké výživy."

Ragowski nebyl hloupý. Naprosto jasně chápal smysl toho, co mu bylo právě řečeno. Vysvětlovala se tím ta nepříjemná plnost, kterou vnímal v hlavě; to zvláštní hemžení za očima; ta pachuť jakési hořké tekutiny, která mu z nosní dutiny stékala do hrdla.

Natáhl chuchvalec chrchlů a vyplivl ho směrem k cenobitovi, který střelu vychýlil z dráhy sotva

postřehnutelným trhnutím ruky. Když hleny pleskly na podlahu, Ragowski uviděl, o co ve skutečnosti jde. Nezbavil se chrchle, nýbrž uzlíku červů.

„Seš hajzl," vmetl démonovi.

„Tobě se nabídne naprosto jedinečná příležitost dvakrát zemřít, a přesto plýtváš dech banálními urážkami? Očekával jsem od tebe víc, Josephe."

Ragowski se rozkašlal a uprostřed křečí ztratil dech. Pokusil se natáhnout do plic vzduch, ale zjistil, že má něco v krku. Padl na kolena, ale i takový náraz stačil na to, aby mu pukla křehká blána kůže. Na podlahu se mu z těla vysypala vlákna červů. Sebral poslední zbytky vůle, zvedl hlavu, aby se ještě jednou pohledem vzepřel svému ničiteli, ale než se na něj zmohl, oči mu zapadly do důlků a vzápětí totéž postihlo i jeho nos a ústa. Během několik vteřin se mu propadla celá tvář. Zůstala po ní pouze jakási kostěná miska, která kypěla svíjejícím se démonovým potomstvem.

Za Ragowským se ozvalo pronikavé zaječení, a když byl s mágem konečně hotový, démon se k jekotu otočil, jen aby zjistil, že zatímco byl zaneprázdněný Ragowského zkázou, propásl jediné těhotenství, které měla Elizabeth Kottloveová absolvovat do zdárného konce. Jekot však nepocházel od ní. Elizabeth byla mrtvá; bezvládně ležela na zádech, roztržená vedví – zabilo ji zranění, jež jí přivodil porod. Tvor, kterého v ní démon stvořil, ležel v kaluži svých vlastních smrdutých výměšků a vřeštěl hlasem, jejž démon omylem považoval za projev jeho matky. Stvoření bylo ženského pohlaví a od pohledu prakticky lidské podstaty.

Démon se rozhlédl po mauzoleu. Byla to vskutku komplexní podívaná: na podlaze se rozvalovaly kusy Arnolda Poltashe; na Rybářském háčku se stále zlehka kolébala hlava a zmrzačený trup Jašára Hejádáta; Lili Saffro jednou provždy zatuhlá, tělo zdevastované časem, tvář coby znepokojivé svědectví o empirické síle čirého strachu, život uloupený tím Jediným, čemu se musí zodpovídal každá

duše; a nakonec Joseph Ragowski, zhroucená troska, z níž zbyla pouhá hromádka kostí a červů.

A tito červi, coby náramně neuctiví hosté, se už začali rozlézat do stran ve snaze dopídit se další hostiny. První z odrodilců objevili v jednom směru Hejádátovy ostatky, v druhém napůl znetvořenou mrtvolu Elizabeth Kottloveové.

Cenobita poklekl mezi Elizabetiny zakrvácené nohy a vybral si z opasku nůž. Jednou rukou sevřel fialový chuchvalec pupeční šňůry, přeťal ji a zavázal na uzel. Potom vyhledal matčinu blůzku, naštěstí ještě nepotřísněnou, a novorozenou holčičku do ní zabalil. Ale i v této plence dívka vydávala zvuky jako rozzlobené ptáče. Démon se na ni zadíval se zvědavostí, v níž nebylo ani stopy po znepokojení.

„Máš hlad," pronesl.

Postavil se, uchopil jeden konec hedvábné zavinovačky a novorozeně pustil; nechal je, aby se rozbalilo vysoko nad matčiným mrtvým tělem. Holčička se protočila, pak ale stihla zarýt pařáty do blůzy, na níž zůstala viset. Zadívala se do očí svého opatrovníka a přitom zasyčela jako had.

„Napij se," pokynul jí démon.

Potřásl látkou, jíž se drželo jeho stvoření, a to vzápětí slétlo na matčino tělo. Zvedlo se na všechny čtyři a nejistými pohyby se vydalo k Elizabetinu levému prsu, jehož chladnoucí kůži začalo mačkat ručkama, ze kterých vyrašily nezvykle dlouhé prsty. A když se z Elizabetiny neživé hrudi opět rozteklo mateřské mléko, dítě ho začalo hladově sát.

Démon se potom k dítěti otočil zády a vrátil se cestou, kudy přišel, přičemž v zákulisí už čekal jeho věrný pes Felixson.

Když se cihly a omítka nasunuly do svých původních pozic a za odcházejícím démonem se hermeticky uzavřely, ustavičně rostoucí dívka už byla dvakrát větší než před svým nedávným narozením. Cenobita mauzoleum opouštěl krátce po úsvitu, a jeho potomek mezitím stačil

vyprázdnit oba prsy a drápy teď začínal dorážet na matčinu hruď, aby se dostal k masu pod kůží. Ve stísněné zatuchlé místnůstce se hlasitě ozývalo lámání hrudní kosti.

Tělo nahé dívky se dál prudce zvětšovalo a čas od času bylo slyšet bolestné zaúpění, ovšem tlumené, neboť se dralo zpoza zaťatých zubů. Aniž si všimla otcova odchodu, mladá démonka se po místnosti pohybovala jako prase u koryta a hladově polykala ostatky kdysi mocných mágů. Tím fakticky likvidovala poslední pozůstatky magického řádu, jenž staletí operoval ve stínech lidské civilizace.

Když na místo dorazila policie, přivolaná nic netušícím chudákem, který v mauzoleu objevil onu ohavnou podívanou – vetchým a zlomeným správcem, jenž odpřisáhl, že na žádný hřbitov už v životě nevkročí –, po dívce, po necelých dvanácti hodinách již plně vyzrálé ženě, nebylo ani památky.

Kniha první

Minulé životy

Tři možná uchovají tajemství, pokud jsou dva z nich mrtví.

Benjamin Franklin, *Chudý Richard aneb Cesta k blahobytu*

1

Před dvěma desítkami let Harry D'Amour, opilý jak zákon káže, oslavil na Bourbon Street v New Orleansu třiadvacátý rok života. A v tomto městě, na němž zanechaly strašlivé šrámy hurikány a lidská chamtivost, ale které je kdovíjak všechny přežilo, aniž přišlo o svou zálibu v hýření, byl nyní znovu; po čtyřiadvaceti letech pil ve stejném baru na stejné ulici. Hudební doprovod obstarával jazzový kvintet pod vedením – věřte, nevěřte – stále stejného trumpetisty a vokalisty, jistého Mississippiho Mosese, a na maličkém tanečním parketu se úplně stejně jako před čtvrtstoletím navazovaly klasické známosti na jednu noc.

Harry tu tehdy také tancoval, s krásnou dívkou, která o sobě tvrdila, že je Mosesovou dcerou. Při tanci Harrymu řekla, že kdyby si chtěli ještě té noci „zazlobit" – Harry si dokonale pamatoval, jak se při slově *zazlobit* pousmála –, ví o místě, kde by to mohli udělat. Vydali se do pokojíku nad

barem, kam zdola hlasitě a zřetelně zaznívala muzika jejího táty. Tato drobnost ho měla varovat, že jde o rodinnou záležitost a že muži, kteří mají dcery, můžou mít i syny. Jenže Harrymu všechna krev přetekla do dolních partií, jen co dívce dlaní zajel pod šaty, a právě když se chystal prstem vklouznout do jejího vlhkého horka, v pokoji se otevřely dveře a dívka na své dva bratry, kteří právě nasadili téměř přesvědčivě ohromený výraz, upřela rádoby nevěřícný pohled. Oba narušitelé Harryho blaženosti následně předvedli číslo, které pravděpodobně sehrávali i šestkrát za noc; sdělili mu, že jejich rozkošná sestřička je ještě panna a v baru není jediný člověk, který by něco dosvědčil, kdyby ho teď náhodou chytili pod tím jeho novoanglickým krkem a odvlekli jen kousek za zeď ke stromu, kde se už houpá oprátka a čeká, kdo v ní uvázne. Zároveň ho ale ujistili, že jsou rozumní, a pokud má u sebe dost peněz, mohli by jeho čin přehlédnout – samozřejmě jen pro tentokrát.

Harry jim samozřejmě zaplatil. Vyprázdnil před nimi peněženku a všechny kapsy a málem by ve prospěch staršího z obou bratrů přišel i o své nejlepší sváteční boty, kdyby mu shodou okolností nebyly velké. Při odchodu si ho vykutálení bratři ještě trochu podali, pak po něm hodili boty a otevřeli dveře, aby mohl vzít nohy na ramena; lehčí o několik set dolarů, ale jinak bez újmy na tělesné schránce.

A teď, po všech těch letech, přišel do toho baru znovu s neurčitou nadějí, že tam ta dívka stále bude, nepochybně proměněná věkem, ale stále poznatelná. Ale nebyla tam ani ona, ani její dva údajní sourozenci. Jen ten starý jazzový improvizátor s přivřenýma očima stále rozvíjel melodie sladkobolných milostných písní, které byly staré už v době, kdy je Harry D'Amour slyšel hrát před čtyřiadvaceti lety poprvé.

Tyto vzpomínky rozhodně nevylepšily Harryho duševní rozpoložení a nevylepšoval ho ani jeho odraz, který spatřil v zašlém zrcadle za barem pokaždé, když zvedl hlavu. Bez ohledu na to, kolik vypil kořalky, odraz se odmítal rozostřit a Harry na sobě až příliš zřetelně viděl všechny jizvy z bojů,

jež kdy utrpěl. Všímal si svého výrazu, který se rychle proměňoval, přesto však stále vyzařoval značnou nedůvěru. Měl svěšené koutky, což byl důsledek nepříjemně velkého množství nevítaných zpráv doručených nevlídnými kurýry: vzkazů od nebožtíků, obsílek od pekelných soudů a neustávajícího proudu faktur za služby jistého domovníka v Queens, který uměl v kotli svého domu spálit za odpovídající cenu všechno, co jste si usmysleli.

Harry D'Amour o takovýto život nikdy nestál. Snažil se začít vést normální existenci, život nepošpiněný skrývanými děsy, jež o sobě daly poprvé vědět, když byl ještě malý kluk. Usoudil, že nejlepší hráz silám, které souží jeho duši, postaví, stane-li na straně vymahatelů zákona. A poněvadž postrádal chytrost a jazykovou obratnost, jaké potřebuje schopný právník, stal se příslušníkem newyorského policejního sboru. Napřed se zdálo, že touto kličkou dosáhl všeho, co chtěl. Když tak jezdil newyorskými ulicemi a potýkal se s problémy, které dvakrát během hodiny překmitly od banalit k brutalitám a zase zpátky, zjišťoval, že je docela snadné vytěsňovat všechny nepřirozené výjevy, jež se nacházejí mimo dostřel kterékoliv zbraně nebo dosah kteréhokoliv existujícího zákona.

To však neznamenalo, že nerozpoznal znamení, když je ucítil. Stačilo, aby se o něj otřel poryv větru čpící rozkladem, a ze dna jeho lebky se zvedla černá vlna, kterou pak zapudil jen s vypětím všech sil. A úsilí o zachovávání normálnosti si vybíralo svou daň. V policejní uniformě nezažil jediný den, kdy by nepotřeboval narychlo vymyslet nějakou lež, aby se temných pravd o něm nedobral jeho kolega, občas i přívětivý táta od rodiny jménem Sam Schomberg, známý pod roztomilou přezdívkou Špína. Harry nechtěl pravdou o své maličkosti zatěžovat nikoho jiného. Jenže cesta do pekla je dlážděná bublající maltou dobrých úmyslů a nakonec Sama Schomberga nezachránily ani Harryho lži a polopravdy.

Svou přezdívku, byť se nepoužívala nijak hanlivě, si Špína nevysloužil jen tak pro nic za nic. Ač bláznivě miloval svých pět dětí („poslední čtyři nebyly v plánu“), v myšlenkách neměl nikdy daleko k nepravostem, což zaručovalo, že za nocí, kdy měl službu a patřičnou náladu, vždy nějakou dobu strávil projížděním špinavých bočních uliček s korzujícími šlapkami, dokud neobjevil dívku, která se mu jevila natolik zdravá („nechci přece domů dotáhnout nějakou podělanou nemoc“), aby ji bez obav zatkl a následně propustil, tedy až poté, co od ní v přilehlém průchodu nebo dveřích gratis obdržel nějakou intimní pozornost.

„Ještě jednoho jacka?“ zeptal se Harryho barman, čímž ho vytrhl ze zasnění.

„Ne,“ odpověděl Harry. Do hlavy se mu vetřela vzpomínka na Špínův chlípný škleb a od ní jeho mysl rychlými nezávislými skoky přeběhla k posledním okamžikům kolegova života. „Už ho nepotřebuju,“ pronesl Harry spíš sám pro sebe než směrem k barmanovi, když se zvedl ze stoličky.

„Co jste říkal?“ zeptal se barman.

„Ale nic.“ Harry k němu posunul zbylou desetidolarovku, jako by mu platil za to, že se už nebude na nic vyptávat. Potřeboval vypadnout, utéct před vzpomínkami, ale i v alkoholovém opojení byla jeho mysl hbitější než nohy a navzdory protestům ho přenesla do minulosti, do oné úděsné noci v New Yorku. Rázem seděl v hlídkovém voze na Jedenácté ulici a čekal, až Špína ukojí své choutky.

2

Na Špínu s jeho vybranou utěšitelkou nebylo vidět; sešli po několika schodech k suterénu jednoho domu. Budova byla

prázdná, dveře a okna zazděné nebo zabedněné důkladněji, než jak si Harry pamatoval z jakéhokoliv jiného místa. Podíval se na hodinky. Bylo deset minut po druhé ráno uprostřed června. Harry začínal propadat nervozitě, a věděl proč. Jeho tělo vždy poznalo dříve než mozek, že je nablízku něco nepatřičného. Netrpělivě bubnoval do volantu, rozhlížel se po opuštěné ulici, jestli někde nezahlédne něco, co by mu naznačilo, kde se může nacházet to, kvůli čemu byl najednou jako na trní. Když byl malý, říkal tomu Neodškrábatelné svědění neboli NS. Ani dospělost mu neposkytla důvod toto označení měnit, takže NS mělo stále místo v jeho soukromém slovníku, který si vytvořil ve snaze vnutit určitý pořádek duševnímu chaosu, do nějž ho svědění pokaždé uvedlo.

Bylo něco pod tou problikávající lampou na druhé straně ulice? Pokud to existovalo, projevovalo se to na samé výspě schopnosti jeho očí oddělovat hmotné věci od stínů. Připadalo mu, že se tato Možná věc pohybuje s ladností divoké kočky. Ne. Spletl se. Nic tam nebylo.

Ale jen co se mu tato myšlenka vynořila v mysli, Možná věc jeho původní podezření potvrdila tím, že se otočila a stáhla do přítmí – její svalnaté tělo se do chřtánu stínů přelilo jako větrem rozčeřená vlna. Zmizení té Věci však S v Harryho NS ani trochu nezklidnilo. Toto za jeho husí kůži nemohlo. To, co ji vyvolalo, bylo stále někde nablízku. Harry otevřel dveře a vystoupil. Pohyboval se pomalu, aby k sobě nepřitahoval pozornost. Přitom si bedlivě prohlížel ulici po celé její délce.

O blok a půl dál na Jedenácté ulici uviděl požární hydrant a k němu uvázanou kozu. Na chodníku uprostřed New Yorku budila lítost a působila silně nepatřičně; k dojmu absolutní cizosti přispívaly i určité podivné rysy její anatomie – nafouklé boky, vypouklé oči, kostnatá lebka. Harry se vzdaloval od služebního vozu, zanechal ho za sebou s otevřenými dveřmi. Mířil přes ulici ke svému parťákovi, ruku instinktivně položenou na pouzdře s pistolí.

Udělal další tři kroky, když ucítil, jak se přes něj NS přelilo jako vlna. Zastavil a zadíval se na krátký úsek opuštěného chodníku, který se táhl mezi ním a potemnělým schodištěm, po němž sešel Špína s dívkou. Co mu tam tak dlouho trvá?

Udělal další dva opatrné kroky a přitom na svého parťáka zavolal: „Tak jo, Špíno, natáhni si kalhoty, je nejvyšší čas vypadnout."

„Cože?" odpověděl mu Špína. „Tyjo, bože, to je luxus… Fakt to nechceš zkusit taky, kámo? Tahle děvka ti ho –"

„Same, řek jsem, že už je čas."

„*Uno momento*, Harry. Ještě chvilku… sakra… bože… ach… ach, jo, přesně takhle… to se Špínovi móc líbí…"

Harry zabloudil pohledem ke koze. V budově, před níž byla uvázaná, někdo otevřel vstupní dveře. Uvnitř zářila modrá světýlka připomínající plameny svíček, které se tetelí na půlnoční mši. Harryho Svědění dosáhlo nesnesitelné úrovně. Pomalu, ale odhodlaně přešel po popraskaném chodníku nad schodiště a shlédl do tmy, kde jen stěží rozeznal Špínu opřeného se zakloněnou hlavou o zeď, jak se nechával oblažovat před ním klečící prostitutkou. Soudě podle mlaskavých a zoufalých zvuků, které doprovázely její snažení, chtěla, aby se policista co nejdříve udělal a ona mohla vyplivnout nadělení v puse a odejít.

„Krucinál, Same!" zavrčel Harry.

„Panebože, Harry. Já tě slyšel."

„Už sis užil dostatečně –"

„Ještě jsem se neudělal."

„Co kdybysme našli jinou holku na jiný ulici?"

Harry se při své otázce ohlédl ke koze a k otevřeným dveřím. Modré plamínky se vydaly na ulici; oddělily se od knotů i vosku. Něčemu osvětlovaly cestu. Instinkt mu našeptával, že až se to Něco nakonec ukáže, neměl by tomu být na dosah.

„Jo, seš moc šikovná," broukal mezitím Špína šlapce. „Fakt moc šikovná. Lepší než můj podělanej švagr." Přidušeně se

zasmál.

„Už toho mám dost," prohlásil Harry a seběhl na úpatí schodiště, přičemž ztratil z dohledu jak dveře se světýlky, tak uvázané zvíře. Popadl Špínu za rameno a začal ho vléct do schodů. Dívka za nimi jen bezmocně dopadla na dlaně.

„Co se děje?" houkla na ně. „Znamená to, že mi napaříte pokutu?"

„Sklapni," odpověděl jí Harry. „Žádnou pokutu nedostaneš. Ale jestli tě ještě někdy uvidím v týhle ulici –"

V tu ránu koza zbídačeně zamečela a mečela snad tři vteřiny, táhlým jekotem, který se rozléhal nadpřirozeně ztichlým nočním vzduchem. Pak zvuk ustal, jako když utne, a všechno opět obestřelo ticho.

„Kurva, kurva, kurva," ulevil si Harry.

„Co to bylo?" zeptal se Špína.

„Koza."

„Cože? Já žádnou kozu neviděl –"

„Špíno."

„Jo?"

„Až řeknu tři, vyrazíme k autu, jasný?"

„Jasný. Ale –"

Harry mu ovšem skočil do řeči; umlčel ho tlumeným naléhavým hlasem.

„Žádný ale, Špíno. Koukni na auto a koukej na něj, dokud si do něj nevlezeš a neodfrčíme. Jestli uděláš něco jinýho, je s náma konec."

„Harry, o čem to –?"

„Důvěřuj mi. Teď vyrazíme."

„Bože, zasekl se mi zip."

„Na zip se vyser. Můžu ti slíbit, že na ptáka ti nikdo civět nebude. Ale teď už sebou hoď."

Špína vyrazil k autu. Harry, který okamžitě vystartoval za ním, se za co nejtiššího běhu ještě rozhlédl po ulici. Koza měla podříznuté hrdlo, ale zdaleka nebyla mrtvá. Stál tam řezník v jakémsi hábitu, zmítající se zvíře držel za nohy a zakláněl mu hlavu, aby co nejvíc rozevřel otvor v krku a tím urychlil proudění krve. Z kozy vystřikovala její

životní síla, šplíchala z ní jako voda z rozbitého kohoutku. Koza a řezník ovšem nebyly jediné dvě přítomné bytosti. Skupinka měla ještě třetího člena, který stál dosud k Harrymu zády. Když Harry přebíhal ulici k autu, neznámý třetí muž se k němu otočil. Harry mu stihl letmo pohlédnout do tváře – a všiml si jakési rozmačkané šmouhy beztvaré tkáně, jakoby kusu odhozeného jílu –, načež muž zabořil ruce do krve prýštící z kozího krku.

Špína urazil polovinu vzdálenosti k autu, ale pak navzdory Harryho pokynům i on pohlédl na onu ohavnou scénu. Na místě ho paralyzovala. Harry si přendal pistoli z pravé ruky do levé a pravou popadl Špínu za paži.

„Pojď."

„Vidíš to?"

„Nech to bejt, Špíno."

„Tohle je špatně, Harry."

„Špatně je i nechat se kouřit mladejma holkama, co utekly z domova."

„To je něco jinýho. Kurva práce, lidi přece nemůžou podřezávat kozy na ulici. Dyť je to něco odpornýho." Špína vytáhl zbraň. „Hej, vy dva úchyláci s tou kozou! Ani hnout, slyšíte? Oba vás zatýkáme."

Když domluvil, vydal se k nim přes vozovku. Harry potichu zaklel a vykročil za ním. Někde opodál, jen asi dva tři bloky daleko, houkající siréna sanitky Harrymu připomněla, že jen co by kamenem dohodil od této obludné scény pořád existuje racionální svět. Harry ale věděl, že na tom teď nezáleží. Tento druh věcí, všechno do jednoho dílky jedné nepochopitelné záhady, kolem sebe spouští závoje, které obyčejným očím notně ztěžují možnost jasně uzřít, co jsou zač. Kdyby tu byl Špína sám, pravděpodobně by kolem tohoto groteskního výjevu projel, aniž by si všiml, co se děje.

Zřel pouze proto, že tu s ním byl Harry; a toto vědomí Harryho tížilo jako kámen v žaludku.

„Haló, hajzlíci!" zahulákal Špína a jeho se výkřik se v ozvěnách odrazil mezi průčelími opuštěných budov.

„Dej- te si s těma sviňárnama oraz!“

Oba muži zareagovali tím nejhorším možným způsobem: uposlechli. Harry si povzdechl, když řezník nechal kozu dopadnout na zem, kde se jí ještě zacukaly černé nohy. A muž s jílovou tváří, který si umýval ruce v krvi, se narovnal a pohlédl směrem k oběma policistům.

„Panebože na nebesích,“ zamumlal Špína.

Harry spatřil, co Špínu k takovému zvolání přimělo; to, co ještě před dvěma minutami bylo neurčitou hroudou masa, začínalo zvolna nabývat jasnějších kontur. Jílovitá hmota, které si Harry všiml napoprvé, se přeskupovala; objevilo se v ní něco na způsob nosu, něco na způsob úst a na místě očí dva otvory, jako by je tam vmáčkl lidský palec. Potom k nim muž z jílu vykročil a ze zakrvácených rukou se mu zvedala pára.

Špína zůstal stát a bleskl po Harrym letmým pohledem, dlouhým jen tak, aby si všiml, že mu Harry sotva postřehnutelným přikývnutím naznačil, aby se pakoval zpátky k autu. Za tu dobu se proměnlivý obličej podivného muže konečně ustálil na jakýchsi takýchsi ústech. Ta se teď ote vřela a vyšel z nich tlumený zvuk připomínající varovné vrčení rozlíceného zvířete.

„Bacha!“ křikl Harry, protože netvor dvěma kroky přešel z chůze do běhu. „Utíkej! Mazej!“ pobízel Špínu, pak namířil a na podivného tvora vypálil; jednou, dvakrát, a když uviděl, že ho střely zpomalily, takže jeho sprint připomínal spíš vrávorání, a v místě zásahu se mu na košili rozlila krev, vystřelil ještě tři další rány: dvě do trupu a jednu do hlavy. Netvor zůstal na okamžik stát uprostřed ulice, pohlédl na svou zakrvácenou košili a pak jakoby ve stavu mírného zmatení naklonil hlavu.

Harry za sebou uslyšel Špínu, jak zabouchává dveře, jak dupe na plyn a ostře protáčí kola. Špína auto obrátil do protisměru a najel k Harrymu.

„Naskoč si!“ zařval.

Netvor stále zkoumal svá zranění. Harry měl okamžik k dobru a výhody náležitě využil. Otočil se k netvorovi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Šarlatová evangelia**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.